

*kicsit odébb-alakul.
Európa költözik.*

*Amerika jön,
Afrika átül egy másik
székre. A vers
nem énekel.*

*Az anyag élni kezd.
A materializmus
Istent kiált. A vallások
fizikájához képzeletet*

*kölcsönöz a matek.
A fizika törvényeit
megszegő tárgyakat
öröklétre ítélik.*

*Rabláncon vezet
két jókora molekulát
egy angyal.
Aztán megfordulnak,*

*és a molekulák
vezetik az angyalt.
Így megy ez,
mint váltóáram*

*a vezetékben.
Jön a jövő
a hátunk
mögül.*

MURÁNYI ZITA

katarzis

*néha minden úgy marad nem nő
nem apad ellenszegül a változásnak
mint a folyóval versenyző patakban a kő
felhajtóerő és akadály a hullámmozgásnak*

*ezerfelé töri a zajgó vízmolekulákat
föntről mégiscsak a selymes fodor látszik a kő*

*apró pengetőjeként a vízcsobogásnak a fogyatkozásban
éri el magasát az istenig törő sziklák katarziséjának.*

még láttam...

*az útszéli tölgyek árnyéka feszült a porba
mint valami finom szürke ruha távolabb kirajzolta
ívét egy ezüstszínű pocsolya belehullva az elmúlás
is kész a megújulásra két levél között még láttam*

*az aranyszínű makkot a nap szorította mint szerelmes
az utolsó lehulló rózsaszirmot a földön fekvő árnyékokon
csillant meg a nyirok amin a föltámadás hagyott
lenyomatot a keresztfa ugyanennyire megizzadhatott*

*a földet járták át sóhajok s halk zörrenésükkel
a mennyeket szakították le a levélkalapok.*

fönn most

*fönn most is tűz ragyog
a világosság ülteti ölébe a napot
és lázasan szitálni kezd az aranypor
ami fényesre vonja a sárga kalapot*

*az eresz fölött sovány galambok
zörögnek mindegyiken hiányos a toll
míg rendbe szedi magát az apró csatasor
ami éled imitálja a haldoklót
a rebbenésre vágynak
hogyan a kínos zajban valami fölemelkedik
hirtelen szürke színt ölt az aranyszínű távol
és az ébredésnek is beesteledik*

*a sötétben újra az ég ölébe bújva kigyullad
az ezüstszínű sarkcsillag köré az éj
még ezer fénycsóvát fújhat és őrlángjaként
lobognak a mindenséget átölelő sírboltnak.*